

Gillian Harvey

Een maand in de Provence

1

Nicky liet de zware koffer met een bonk op de grond vallen, waardoor er een wolk stof opdwarrelde. Haar vingers waren bijna gevoelloos; ze had het ding twee trappen op moeten zeulen. Maar ze was er. Eindelijk was ze er!

De euforie die ze voelde omdat dit haar in elk geval was gelukt, sloeg bijna ogenblikkelijk om in vermoeidheid. Ze zakte neer op het bed en haalde haar telefoon tevoorschijn om Jenny te laten weten dat ze er was.

‘Zo, ik ben in de Provence!’ zei ze zodra er werd opgenomen.

‘En?’

‘En wat?’

‘En,’ sprak haar vriendin geduldig, ‘wat vind je ervan? Denk je dat je er iets mee kunt?’

Nicky’s adem condenseerde warm en vochtig tegen haar telefoon. Ze nam de ruime kamer in zich op. Houten lambriseringsring vol knoesten en gaatjes; zeer aanwezig bloemenbehang dat in de loop der jaren aan fleurigheid had ingeboet; oude spinnenwebben die als spookachtige netten in de hoeken van het plafond hingen. En een dikke bromvlieg die aan één stuk door tegen de ruit stuiterde. Ze liep met de telefoon aan haar oor naar het raam en gooide het wijd open. Na een paar pogingen vond de vlieg de weg naar de vrijheid en vloog weg, de blauwe hemel in.

Het was een aansprekend beeld. Kon ze maar leren vliegen. *Dan zou ik dat ook doen*, dacht ze, terwijl ze het zwarte stipje

in de verte zag verdwijnen.

Serieus, had ze nu net een bromvlieg tot rolmodel gebombardeerd?

‘Eh, ja. Ik hoop het.’ Ze veegde met haar hand over de vensterbank, waar ze meteen spijt van had. ‘Het is een mooi huis. Als je door het stof heen kijkt.’

‘Ach, stof. Emmertje sop en klaar is Kees.’

‘Als jij het zegt.’

‘Hemelbedden?’

‘Yep.’ De gedachte dat zij vanavond in dat enorme bed zou wegzakken kon ze nog niet plaatsen. ‘Het zal een flinke klus worden. En ik ga mijn best doen. Ik hoop dat het geen mislukking wordt.’

‘Doe niet zo gek.’ Haar vriendin schoot in de lach. ‘Als iemand dit kan, dan ben jij het wel, Nicky. De meeste mensen zouden zijn ingestort na... Nou ja, na alles wat er is gebeurd. Maar jij hebt het vuur uit je sloffen gelopen voor die meiden van je. En moet je nu zien! Je dochters staan helemaal op eigen benen. Chloe is een onderneming begonnen, hoe stoer is dat, en Amy baart kleinkinderen van het allerschattigste soort en loopt daarnaast ook nog marathons. Echt, ik zweer je, volgens mij is er niets wat jij niet kunt.’

‘Niets wat ik niet kan?’

‘Niets.’

‘Toch wel, de split.’ Nicky dacht aan de nogal intensieve yogales die ze pasgeleden hadden gehad.

‘Ach, de split is zwaar overschat. Dat is iets voor yogadocenten en perverse mannen op Tinder. Zó jaren tachtig.’

‘Daar heb je gelijk in,’ zei Nicky. Ze merkte dat er een soort van glimlach op haar gezicht verscheen. ‘Oké, ik kan dit wel... denk ik.’

‘En ik weet het zeker!’ In Jenny’s stem klonk ook een lach. ‘En dat zeg ik niet zomaar. Als ik had gedacht dat je het niet aan zou kunnen, was ik er niet mee gekomen. Zie het als een

tweede kans, Nicky. Dit is jouw moment om te shinen. Dik verdiend, toch?’

‘Dank je,’ Nicky glimlachte. ‘Laten we dan allebei maar hopen dat je gelijk hebt.’ Na afloop van het gesprek keek ze peinzend naar haar spiegelbeeld in het kleine raam, naar de vage schaduw van haar hoofd en bovenlijf afgetekend tegen het Franse landschap, een lappendeken van groen- en bruintinten met een achtergrond van opvlammend zonnebloemgeel. Gisteren St Albans. Vandaag de Provence. Morgen de wereld, dacht ze.

Misschien, heel misschien, werd het een geweldige ervaring.

Ze popelde om het huis te gaan bekijken, om erachter te komen waaraan ze was begonnen, maar helaas was Robert, de eigenaar van de B&B, niet thuis geweest om haar te verwelkomen. Een van de burens was met een sleutel in haar hand naar haar toe gesnel, had haar binnengelaten en gewezen waar haar kamer was. ‘Monsieur Robert zei dat het hem spijt,’ had de oude dame meevoelend gezegd. ‘Hij zal vast zo terug zijn.’

Zo had ze zich haar ontvangst bepaald niet voorgesteld. ‘Ja, vast,’ had ze gemompeld, terwijl ze haar koffer de twee trappen naar de zolderverdieping op sjouwde. ‘Ik denk niet dat Alex Polizzi met dit soort dingen te maken krijgt.’

Ze was het huis, waarvan ze alleen foto’s op het scherm had gezien, nog maar net binnen of ze kreeg een gevoel dat er iets niet klopte. In de informatie die ze had gekregen was de B&B beschreven als een ‘mooie *chambre d’hôtes* midden in de zonovergoten Provence’. In een ver verleden misschien. De omschrijving was blijkbaar opgesteld door iemand met bar slechte ogen, of simpelweg overgenomen uit een oude brochure.

Ze zou haar in slaap gesukkelde ontwerperstalent, voor zover dat nog iets waard was, flink moeten opschudden om

deze plek nieuw leven in te blazen. Ze hoopte maar dat het niet te hooggegrepen was.

Ze legde haar telefoon op het nachtkastje en stond op, wat het bed, of haar heup, vervaarlijk deed kraken, en liep naar de antieke commode waarop een kleine pastelblauwe waterkoker met een schattig porseleinen kopje op een dienblad voor haar klaarstonden. Naast het kopje stond een mandje met koekjes en een paar pure chocolaatjes erin, apart verpakt in folie met de naam van een, naar ze aannam, plaatselijke patisserie erop. Misschien was de eigenaar toch niet zo'n hork.

'Nou, Steve,' zei ze hardop terwijl de waterkoker borrelend tot leven kwam. 'Ik ben benieuwd wat jij hiervan zou vinden.'

Toen Jenny haar twee weken geleden had gebeld voor een koffiedate, had Nicky op weinig meer gerekend dan een shot cafeïne en een uur lang verhalen aanhoren over Jenny's man Jacob en zijn schijnbare onvermogen om de wc-bril omlaag te doen en goed te mikken als hij het toilet bezocht.

Maar meteen toen ze het koffietentje binnenstapte, wist ze dat het om meer ging. Ten eerste omdat de steevast te laat komende Jenny er al was. En, ten tweede, omdat haar vriendin achter twee enorme bekers warme chocolademelk met slagroom en een berg muffins zat.

'Is er iets?' vroeg ze argwanend, terwijl ze naar het bord met opgestapelde cakejes keek.

'Ik moet je om een heel grote gunst vragen,' zei Jenny, terwijl ze met een korte beweging haar blonde haar uit haar gezicht schudde. Zoals altijd gleed het braaf over haar schouders naar haar rug, alsof het zo was afgericht.

'O god, wat heb je nu weer gedaan?' Nicky trok een stoel bij en keek haar vriendin quasistreng aan, terwijl ze intussen haar eigen, weerbarstiger, rode haar in een staart bond. 'Nee, zeg maar niets. Je hebt een deuk in Jacobs geliefde MG gereken. Nee, wacht, je bent bij een sekte gegaan en nu moet ik je helpen om daar weg te komen.'

'Waarom denk je meteen dat ik iets zou hebben gedaan?' vroeg Jenny, terwijl ze onschuldig met haar ogen knipperde.

Nicky vertrok geen spier. 'Met je ogen knipperen werkt niet bij mij, weet je nog?' zei ze.

‘O ja, dat is waar ook. Je hebt twee meiden grootgebracht,’ grapte Jenny. ‘Hoe dan ook, deze keer, deze ene keer, zit je ernaast. Misschien is het woord gunst niet goed gekozen. Laat ik het anders zeggen. Ik wil je de kans van je leven aanbieden.’

‘Help, nu word ik pas echt zenuwachtig,’ zei Nicky grijnzend. Ze brak een stukje van een muffin af en stopte het in haar mond.

Jenny lachte. ‘Het is... het is ook best wel avontuurlijk.’

‘Ga verder.’ Nicky boog zich over de tafel heen, haar hand om het oor van haar beker.

‘Oké, nou, het project waaraan ik op dit moment werk...’

‘Bedoel je de *‘Help, ik heb een huis in Europa gekocht en ik heb geen idee wat ik ermee aan moet’-show?*’

‘Behalve dan dat het *De grote B&B-make-over* heet,’ zei haar vriendin zogenaamd gekwetst. ‘Een stuk pakkender, toch?’

‘O ja, dat programma waarin je door Britten gerunde B&B’s in Europa een facelift geeft.’

‘Voorlopig alleen in Frankrijk. Maar als het format aanslaat – *the sky is the limit*.’

‘Hm, tja. Ik geloof,’ zei Nicky, terwijl ze een hap slagroom nam, ‘dat je er weleens iets over hebt verteld.’

Het programma moest, in Jenny’s woorden, het hoogtepunt van haar carrière worden. Tien slechtlopende gastenverblijven verspreid over Frankrijk zouden een volledige make-over krijgen, gerealiseerd door deskundige interieurstylisten.

De B&B die volgens de jury de meest opzienbarende metamorfose had ondergaan zou een flinke som geld winnen, terwijl de ‘deskundige stylist’ na het tv-optreden een flitsende carrière te wachten zou staan. Jenny, senior tv-executive, had het idee jarenlang zonder succes gepitcht, tot ze opeens, na het aantreden van een nieuwe, jonge omroepbaas, groen licht had gekregen.

‘Zie je wel,’ had ze tegen Nicky gezegd toen ze het eindelijk

voor elkaar had. 'Eerst vonden ze het achterhaald, maar laat er wat tijd overheen gaan en opeens is het weer iets nieuws.'

'Vooral voor iemand geboren in de jaren nul, zoals Nathaniel.'

'Precies. Oud is het nieuwe nieuw. Maar goed, een van de deskundigen... Ken je Hamish, van *Buitengewone buitenkeukens*?' vervolgde Jenny.

'Die mafkees?'

'Wij zeggen liever excentriekeling. Maar die, ja. Die mafkees. Ik had hem geëngageerd voor een van de accommodaties. Maar hij was amper de deur uit of hij brak zijn been, verdomme.'

'Oei, de arme man.'

'De arme man? De idioot, zul je bedoelen. Uitgegleden op een plakkerige dansvloer in Liverpool, blijkbaar. Hij moest er zo'n beetje met een spatel vanaf worden geschraapt.'

'Getver.'

'Zeg dat.'

'Ik bespeur weinig medeleven.'

'Dat heb ik ook niet,' zei Jenny. Ze legde haar lepel neer. 'Door die stomme idioot met zijn gedans staat het hele programma op losse schroeven!'

'O, Jenny.'

'Ik weet het.'

'Je slaat weer eens door.'

'Ik weet het. Een van mijn vele charmes.'

De twee vriendinnen glimlachten naar elkaar.

'Maar om welke gunst gaat het nou?' vroeg Nicky na een poosje. 'Botbreuken zetten is niet echt mijn ding, als je dat bedoelt.'

'Nou, ik heb het aan mijn baas voorgelegd en we moeten dus iemand hebben die met onmiddellijke ingang zijn plaats kan innemen. Enne, jouw naam popte op!'

'Mijn naam?'

‘Ja.’

‘Popte zomaar op.’

‘Goed, oké, ik vertelde hem dat ik een vriendin had, een briljant interieurstylist, tevens bedrijfsadviseur, met een voorbeeldige smaak, en toen heb ik meteen maar gevraagd of hij daarvoor openstond.’

‘Wat heb je...?’ Nicky kreeg het gevoel alsof ze opeens in een droom was beland. Dit moest een grap zijn.

‘Hij vond het super. Hij zei “Haal maar binnen”.’

‘Ik... ik...’

‘Dus je bent binnen!’ zei Jenny, alsof het een uitgemaakte zaak was.

‘Binnen?’

‘Als in: je mag Hamish’ plaats innemen als interieurstylist en allround bedrijfsadviseur!’ Jenny grinnikte en stak triomfantelijk een enorm stuk chocolademuffin in haar mond. Haar ogen schitterden van opwinding, alsof ze verwachtte dat Nicky op tafel zou springen en zou dansen van blijdschap. ‘Niet te filmen, toch? Je wordt de volgende Alex Polizzi.’

‘De... Wie?’

‘Die ken je toch wel? *De hotelrecherche*! Die vrouw die beddengoed met een vergrootglas bekijkt en haren uit doucheputjes vist.’

‘Serieus!?’ Nicky verslikte zich bijna in haar warme chocolademelk. ‘Wil je dat ik de vervanger word van Hamish Clark-Robertson?’

‘Eh... ja.’

‘Ben je niet goed bij je hoofd?’ Nicky voelde zweet op haar bovenlip parelen en veegde het weg. ‘Ik heb geen ervaring. Niemand kent me... Ik heb nog nooit... Ik... ik...’

‘Luister nou even. En laat me uitpraten. Het programma wordt gepresenteerd door de heerlijke Ryan Camberwell, en de B&B’s die meedoen zijn heel verschillend. En hebben allemaal een eigen stylist. Bekende en eh... wat minder bekende

stylisten. Je krijgt een B&B toegewezen en het enige wat je moet doen is erdoorheen lopen, je neus optrekken als je een vloerkleed ziet liggen, en de eigenaars adviseren de kamerprijs te verhogen en te besparen op de uitgaven, dat soort zaken. Je krijgt een budget om iets aan de inrichting te doen, om de boel op te frissen. Om hen te helpen alles weer vlot te trekken.'

'Maar...'

'Het is je droombaan!'

'In een ver verleden misschien. Maar je weet dat... Ik heb niet...' Ze liet de rest van de zin in de lucht hangen. Jenny wist als geen ander dat ze haar ambities had bijgesteld, en waarom.

Jenny boog zich naar voren, met een blik die opeens ernstig was. 'Juist! Dit is de kans waar je vroeger van droomde.'

'Ja,' zei Nicky, die nu het zweet op haar voorhoofd voelde prikken. 'Ja, maar...'

'En ga me niet vertellen dat je te oud bent,' vervolgde Jenny terwijl ze een gezicht trok. 'Je bent echt geen oma-type.'

'Ik wilde helemaal niet beginnen over oud zijn.' Ze was met haar negenenveertig jaar slechts twee jaar ouder dan Jenny, maar had onlangs haar eerste kleinkind mogen verwelkomen.

'Mooi. Ik zie je nog niet in een beige regenjas achter een wandelwagen lopen.'

'Nee.'

'Of krulspelden inzetten.'

'Nou,' grijnsde Nicky, 'ik heb wel een paar krullers, maar meer type insta-influencer dan paarsblauwe senior.'

'Gelukkig maar.'

'Maar hoe... Ik bedoel, het internet zit barstensvol designgoeroes en bedrijfsadviseurs. Waarom niet zo iemand?'

'Ja, hallo,' zei Jenny, rollend met haar ogen. 'Natuurlijk had ik iemand kunnen vinden via social media. Sterker nog, die

hadden misschien wel iets kunnen bieden wat jij niet kunt bieden.’

‘Precies.’ Hoewel ze het zelf bevestigde, deed het toch een beetje pijn om van een ander te horen dat ze niet alles in huis had. ‘Ervaring. Inventiviteit.’

‘Nee. Zelfvertrouwen. Jemig, je bent een gediplomeerd interieurontwerper die daarbovenop nog haar sporen heeft verdiend als bedrijfsadviseur. Ik accepteer geen nee. Op het internet vind je tegenwoordig zoveel gebakken lucht. Mensen die zich een hoge managersfunctie in lullen met een paar deeltentamens en een handje toverbonden. Maar die hebben geen kwaliteiten. Die hebben alleen maar praatjes. Terwijl jij...’

‘Ik?’

‘Ja! Als jij me niet had geholpen toen met mijn nieuwe keukens, dan had ik nu van die vreselijke kastjes met een nepfrontje gehad waar ik destijds zo weg van was.’

‘Oké, ja, zou kunnen...’

‘Niks zou kunnen, ik weet het zeker. Kom op, waar is die ontluikende ontwerper van toen gebleven?’

‘Ik denk dat ik die dromen tien jaar geleden heb opgeborgen,’ zei Nicky, denkend aan de map vol *vision boards* op zolder. De vervlogen dromen. ‘Mijn ontluikingsfase is voorbij. Ik zit meer in de fase van verwelking.’

‘Doe niet zo stom,’ zei Jenny. ‘Je hebt gewoon even op non-actief gestaan. Trouwens, als je de uitgebloeide bloemen van een roos afsnoeit, zet je hem tot herbloeie aan, hoor ik altijd van vriendinnen met groene vingers.’

Nicky maakte een schamperend geluid. ‘Ja hoor.’

‘Schepje mest erbij en hoppa!’

‘En wat voor mest had je in gedachten?’

‘Ze zit in levenden lijve voor je!’ zei Jenny triomfantelijk.

Nu moest Nicky toch wel lachen. ‘Je vergelijkt jezelf met koeienstront. Blijkbaar wil je echt dat ik het doe.’

‘Dat wil ik zeker.’

‘Maar mijn vaardigheden, of wat er nog van over is... Ik weet niet of ik het nog in de vingers heb.’

‘Lieverd,’ zei haar vriendin. ‘Jij hebt het helemaal. Tot in de toppen van je vingers.’

‘Meen je dat?’

‘Dat meen ik.’

‘Maar stel dat ik me in de vingers snijd...’

‘Gebeurt niet. Ga ervoor, je kunt de volgende Laurence Llewelyn-Bowen worden.’

‘Ik weet niet of ik dat als compliment moet opvatten.’

‘Oké, dan iemand met meer sexappeal. St Albans antwoord op Kelly Hoppen. Geen baard, maar killerheels.’

Ze lachten. Nicky nam een slokje chocolademelk om tijd te winnen en even na te denken. ‘Dus,’ zei ze ten slotte, ‘als ik je deze gunst verleen...’

‘Als je deze kans aangrijpt, bedoel je.’

‘Oké, kans, dan. Stel dat ik het doe. Wanneer moet ik dan beginnen? Hoeveel tijd krijg ik om me voor te bereiden?’ Ze zou het een en ander moeten uitzoeken, oude tv-programma’s moeten terugkijken, zoals *House for Sale*, waarin allerlei interieurs voorbijkwamen, en alvast moeten bedenken hoe ze het ongeveer ging aanpakken.

Jenny leek ineens heel geïnteresseerd in het glazuur van een muffin. ‘Eh... Over een paar dagen beginnen we te draaien.’

‘Wat? Een paar dagen? Je lijkt écht niet goed bij je hoofd. Ik heb een baan, hoor, en...’

‘Weet ik.’ Jenny’s hand kroop als een sluipmoordenaar over tafel en sloot zich om die van Nicky. ‘Ik heb iemand nodig die ik vertrouw... iemand van wie ik weet dat ze het waarmaakt... een vriendin.’ Haar blauwe ogen, omlijnd met kohl, boorden zich in die van Nicky.

‘Ik weet niet...’

‘Bovendien vind ik het hoog tijd dat je eens iets voor jezelf

gaat doen,' ging haar vriendin op een meer besliste toon verder.

'Hoezo?'

'Nou ja, het is ongelooflijk wat je hebt gedaan, echt ongelooflijk. Als ik het voor het zeggen zou hebben, zou ik een documentaire maken over jou en over hoe sterk je bent geweest na het overlijden van Steve. Echt, ik zou de weg totaal zijn kwijtgeraakt. Maar jij? Jij bent een inspiratie voor anderen.'

'Dank je. Ik denk...'

'Vind je ook niet dat jij nu aan de beurt bent?'

Nicky zuchtte. 'Oké, het klinkt fantastisch,' zei ze, terwijl ze haar glas met inmiddels lauwe chocolademelk pakte en naar haar mond bracht. Ze nam een slokje. 'Maar twee dagen... Ik kan niet zomaar... En voor hoe lang?'

'Een maand.'

'Een maand! Jemig. Ik kan mijn baas toch niet...'

'Is al geregeld,' onderbrak Jenny haar vrolijk.

'Wat?'

De glimlach op Jenny's gezicht nam iets af. 'Ik heb al met je baas gesproken. Wij betalen een invalkracht, uiteraard. Je werkt parttime, dus dat kunnen we ons wel veroorloven. En...' Jenny bond in toen ze Nicky's blik zag.

'Nogal vrijpostig van je.' Ze trok een wenkbrauw op.

'Je kent me toch! Meteen handelen. En je hebt het verdiend, Nicky, echt.'

Ze keken elkaar zwijgend aan.

'En als ik de hele boel verpruts?' vroeg Nicky rustig.

'Dat gebeurt niet.'

'Stel dat ik cameravrees krijg en geen woord weet uit te brengen?'

'Dat gebeurt niet. Bovendien wordt het programma gepresenteerd door Ryan Camberwell, en die weet daar wel raad mee.'

Met haar glas tegen haar onderlip dacht Nicky even na. Wat had ze eigenlijk te verliezen? Na afloop kon ze haar werk zo weer oppakken. Ze zou best wat zinnig zakelijk advies kunnen geven aan zo'n kleine onderneming. En de camera's... Ach, dat was een kwestie van wennen.

En Jenny had gelijk. Vóór Steve had ze dromen gehad. Niet per se over een sterrenstatus op tv, maar wel over een succesvolle carrière. Maar het was anders gelopen. Ze had gezien hoe haar vriendin zich had opgewerkt in de televisiewereld, terwijl zij haar dochters op een parttime salaris had moeten grootbrengen. Dat was prima, ze zou het niet anders hebben gewild. Maar misschien dat ze nu eens iets anders moest proberen.

'Oké, ik doe het!' Ze kon bijna niet geloven dat die woorden uit haar eigen mond kwamen.

'Yes!' zei Jenny, en ze trok zegevierend het papiertje van haar tweede muffin. 'Godzijdank.'

'Godzijdank?'

'Yep. Want ik heb al doorgegeven dat je hebt toegezegd.'